

ולדעת רבי אלעזר ורבי שמעון, אינם מתים, אלא ירעו עד שיהיה בהם מום, ויפדו, ובמעוֹת יביאו עולות נדבה של ציבור, והסיבה שאינם מתים, כי חטאות ציבור הן, וחטאות ציבור אינן מתות.

מבואר, שלכל הפחות דעת רבי אלעזר ורבי שמעון, שפר יום הכפורים הוא קרבן ציבור. ומתחילה רצו לדחות, שהפר האמור כאן אינו פר יום הכפורים, אלא פר העלם דבר של ציבור, שהוא ודאי קרבן ציבור, ומה שאמרו "של יום הכפורים", הולך רק על השעיר. אולם אי אפשר לומר כן, כי בברייתא אחרת מפורש, שמחלוקתם היא בפר יום הכפורים.

אמנם רבא אמר, שאף שמבואר מדברי רבי אלעזר ורבי שמעון, שפר יום הכפורים אינו נידון כחטאת יחיד, ואם כן אין דינו למיתה, מכל מקום אין לקרותו חטאת ציבור, אלא חטאת שותפים, שלדעתם דינה כחטאת ציבור.

והסיבה^א שאין לקרותו חטאת ציבור, כדי שלא נטעה לומר, שכהנים קרויים ציבור, ונלמד מזה, שאם שגגו כל הכהנים על ידי הוראת טעות של סנהדרין, יביאו פר העלם דבר של ציבור, כדין שבט ששגג.

שכן דווקא שאר שבטים שנטלו נחלה קרויים קהל, להתחייב פר העלם דבר של ציבור, אבל כהנים אינם קרויים קהל.

שלושה דברים בנותן משלו חובת חבירו

שלושה דברים אמר רבי אבהו אמר רבי יוחנן בנותן משלו את חובת חבירו ואלו הם.

א. המקדיש מוסיף חומש.

כלל בדינינו, שמי שהקדיש בהמה לקרבן, ולאחר מכן נעשה בה מום, פודים אותה, היא יוצאת לחולין, והמעוֹת מתקדשות תחתיה, להביא בהן קרבן.

^א הא דלא קאמר דנפקא מינה לאהדורי אטהורים, דאי קרבן צבור הוא, לא מהדרינן למאן דאמר טומאה הותרה היא בצבור, ואי דשותפין הוא, מהדרינן, כדמשמע בפרק קמא, דדווקא בצבור היתר היא ותו לא, לא בשל יחיד, ולא בשל שותפין, ורבא דחכא סבירא ליה התם טומאה היתר היא בצבור. ויש לומר משום דרבי שמעון קאמר הכא אין חטאת צבור מתה, וצריך להגיה נמי בדבריו, אין חטאת שותפים מתה, ולדידיה לא נפקא מינה מידי לענין טומאה, דסבירא ליה בפרק קמא, טומאה דחוייה היא בצבור. [תוס']